

ЗАПИСНИК О ИСПИТИВАЊУ ОКРИВЉЕНОГ Ки.22/03

(Чл. 222. ЗКП)

Састављен дана 8.05.2003. _____ 200 _____ пред истражним судијомОкружног суда _____ суда у _____ Крајевуповодом поступку против Синђелић Сашеу основуће сумње да је извршио-ла* кривично дело из чл. _____ 33/3 ЗОМ РС др.**П Р И С У Т Н И С У :**

Јавни тужилац,

Драган Белчевић

Окривљени,

СИЊЕЛИЋ САША

Бранилац,

Крстић Сретен

Истражни судија,

Пенелопе Валанди

Завеничар,

Зорица Апостоловић

Испитивању окривљеног-не* присуствују:

1) Јавни тужилац _____

2) Бранилац _____

3) Заступник оштећене радне организације _____

Започето у _____ 9 _____ часова

Изјављени у смислу чл. 218 ЗКП, даје о себи следеће податке:

Име и презиме _____ Саша Синђелић

Идимак _____

Име и презиме родитеља _____ Владимир СинђелићСвојачко презиме мајке _____ Сабира АлићГде је рођен-а* _____ Штајер - АустријаГде живи _____ Сремска Митровица ул. Јарачки пут б.б.Дан, месец и година рођења _____ 11. јул 1980.Народност и држављанство _____ Србин, СЦГВанбрање _____ грађевинацПородичне прилике _____ неожењен, без децеДа ли је писмен-а* _____ писменДа ли је школе завршио-ла* _____ осмогодишњу

Да ли је, где и када служио војску, односно, да ли има чин резервног млађег официра, официра или вој-

от службеника _____ да, у РашкојДа ли се води у војној евиденцији и при ком војном округу _____ у Сремској МитровициДа ли је одликован-а* _____ неДа ли је имовног стања _____ средњег

неовлашћено набавио и држао код своје куће у Срем. Митровици ватрено оружје и муницију и да сам то са собом носио све до 22.11.2002. год. када ми је исто од стране радника МУПа Србије одузето, па наводим да је то тачно. То оружје и муницију, блике речено аутоматску пушку и муницију за аутоматску пушку као и 2 ручне бомбе набавио сам у Срем.Митровици од радника МУПа на улици, који су се представили као радници МУПа и они су ми то доделили.

Такође ми се ставља на терет захтевом за спровођење истраге да сам ја почетком новембра месеца 2002.год. у месту Брезова општина Ивањица из гараже одузео путничко возило марке "Застава 650" и да сам га возио више километара да би га на путу за Ариље напустио и да сам из наведеног возила одузео возачке исправе и личну карту власника возила, па наводим да је и то тачно. То возило сам одузео јер сам морао бекати некуда, јер ми је полиција ушла у траг. Гаража је била закључана, па сам ја обио гаражу, а возило је било откључано и кључ је био ту у возилу међу неким кршом, па сам ја пронашао кључ и возило ставио у погон. То возило ја нисам узео да бих га продао, већ да бих само спасао живот и заварао траг полицији, а иначе сам спреман да сву ту штету накнадим, а то бих иначе урадио, па сам због тога узео документа из возила да би иначе, знао коме да накнадим штету, а исправе би вратио поштом јер мени то не треба. осим тога ја сам могао и да не признам дело јер сам исправе које сам узео могао бацити, али ја то нисам хтео да учиним већ сам исправе држао код себе и када сам лишен слободе код мене су исправе пронађене.

Такође ми се ставља на терет захтевом за спровођење истраге да сам дана 22.11.2002.год. око 15 часова у угоститељ. објекту "бонами" у Бродареву, претио употребом оружја радницима МУПа Србије ОУПа Пријеполје када су пришли столу где сам ја седео у цивилној одећи, извадио ручну бомбу М-52, да сам истој извадио осигурач и да сам им претио да ћу је активирати уколико ми се неко од полцајаца приближи, након чега су службена лица напустила објекат, па наводим да то није било тако већ је било овако:

Од августа месеца 2002.године, па све до новембра месеца када сам лишен слободе у Бродареву, ја сам био у бекству и нигде нисам смео јавно да се појавим. Међутим, одлучио сам да из Србије пређем у Црну Гору и тога дана спустио сам се са брда у Бродареву и сматрао сам да могу лако да се пребацим аутобусом до приморја да радим као грађевинац, али када сам стигао на аутобуску станицу у Бродареву, а аутобус ми је умакао за 15 минута, па сам једног човека питао кад имам следећи аутобус према приморју и он ми је рекао за пола сата, тако да сам одлучио да уђем у кафић "Бонами" да не бих стајао на стајалишту, да ме неко не би видео. Када сам ушао у тај кафић није било гостију већ је био само конобар, ја сам ушао и сео за једним столом наручио пиће. Наједном сам приметрио да се око кафића појављују нека

2 сумњива лица" за које сам ја посумњао да суполицијци и мислио сам да су из Београда. Очекивао сам сваког тренутка напад од њих. Са собом сам имао путну торбу у којој сам имао своје личне ствари и аутоматску пушку са 46 метака и у аутоматску пушку био је један оквир са 30 метака с тим што сам један метак убацио у цев, и у торби ми је била једна ручна бомба, док сам другу ручну бомбу држао у цепу ради моје одбране, јер се њима не би предао. Када су ти људи за које сам ја сматрао да су полицајци из Београда ушли у кафић, а било их је двојица, док су остали чекали напоље, с тим што су у кафић ушли прво један па други, ја сам тада ставио прст на осигурач од ручне бомбе и седео и даље на свом месту и пио пиће. Један од тих полицајаца пита конобара где је ВЦе а ВЦе се налазио мени иза леђа где сам седео, више у леву страну, а други каже конобару "добар дан" и гледа где ће да седне и иде према мени, а онај што је кренуо у ВЦ иде испред њега мени са леђа. Ја сам их значи очекивао и најмањи ми је проблем био да их нападнем и савладам али нисам хтео, а онда је тај који је кренуо према ВЦу, видео сам га крајем ока, скочио на мене и ухватио ме руком око врата и оборио ме са столицом на леђа, а ја сам их пустио, а и даље сам држао руку у цепу и на осигурачу од бомбе, а други ме је одмах ухватио за

руку и кад су почели да ми развлаче руке ја сам им рекао да имам бомбу, а иначе сво време рука ми је била на осигурачу тако да сам могао да повучем осигурач и да активирам бомбу, али нисам хтео и када сам им рекао да имам бомбу они ми нису веровали и у моменту тог развалечња руку и отимања извучен је био осигурач и умало да ми испадне кашика и да дође до активирања бомбе. Један од њих је приметио бомбу и рекао је "људи бомба", па су они мене тада буквално ту бацили у кафићу и истрчали напоље. Када су ми пришла ова два полицајца најдном су у кафић ушла још 3 полицајца међу којима је био и један у униформи, тако да сам тада схватио да је обична полиција. Пошто су сви изашли из кафића ја сам такође за њима изашао и видео сам да су тражили појачање, видео сам да су ту паркирана три полицијска аутомобила и ја сам им рекао да приђе неко ко је надлежан да приговара, нека одложи оружје и нека дође. Ја сам се тада вратио у кафић и поновио сам то исто ја сам у нутра, ко хоће нека дође да преговарамо. Када сам сео у кафић ја сам извадио аутоматску пушку и другу бомбу и чео сам да неко уђе. Капетан Жељко је дошао после дужег времена, одложио је оружје, преговарали смо и разговарали и обећао ми је да ће да позове војну полицију, да ће све бити у реду ако се предам, да ме неће водити у Београд. Тада сам им предао Бомбу, аутоматску пушку, а једну бомбу сам држао код себе до последњег тренутка, док се нисам предао. Јер да се нисмо договорили вероватно бих се убио. Могу да кажем да је било све тако како сам Вам данас испричао, да нисам полицији претио да ћу на њих активирати бомбу, јер да сам хрео ја сам могао да активирам бомбу, али нисам хтео јер су то све наши људи.

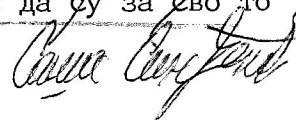
У вези захтева за проширење истраге војног тужиоца из Подгорице ја сам се детаљно о свим наводима изјаснио пред истражним војним судијом, па у свему остајем при тој изјави и тој одбрани и у вези тач. 1, 2, 3, 4, 5 Захтева за проширење истраге.

Аутоматску пушку и 2 ручне бомбе добио сам 1999.године тј. сво то наоружање и муницију добио сам од полицајца који су у цивили и не знам ни како се зову ни ко су. Ја сам са њима срађивао, чак сам по њиховим наређењима пратио људе и они су ми то наоружање дали да бих ја ишао на Косово. Међутим, у међувремену се нешто међу њима променило и ја нисам отишао на Косово и после тога сам био под сталном њиховом пратњом, а наоружање нисам раздужио и остало је код мене и истичем да ми га нико није ни тражио.

И наоружање које ми се захтевом за проширење истраге ставља на терет такође сам добио када сам добио и аутоматску пушку, 2 бомбе и муницију тј. све сам то добио истом приликом.

Гаража из које сам узео возило марке "Застава" била је закључана, али је имала прозор са стране и пошто су била дупла врата ја сам знао да та врата са унутрашње стране могу да се отворе и сећам се да је био сумрак, није било људи околу, ја сам разбио прозор од гараже, ушао у нутра отворио гаражу, нашао кључеве од возила и ставио возило у погон.

У кафићу "Бонами" нико од полицајца се није легитимисао нити представљао као припадник полиције, већ касније када је капетан Жељко дошао самном да преговара, он се тада представио. Тек када сам са Жељком разговарао и преговарао њему сам рекао ко сам и шта сам, а пре тога ме нико није ни питао јер ја код себе нисам имао никакве исправе. Они су чак за мене сматрали да сам неко друго лице из Бијелог Поља, за ким су трагали, па је чак полиција из Б.Поља дошла, с намером да ме преузме. Ја сам и код истражног војног судије објаснио да сам за та 4 месеца док сам био у бекству, био у Републику Српску, Хрватску, а имао сам намеру да се пребацим и у Ц.Гору, да бих заварао траг полицију јер у војску нисам могао да се вратим. Капетан Жељко је дошао у кафе "Бонами" код мене ради преговора и договора у 16 часова по подне, а ја сам се предао негде у 23,30 што значи да су за сво то време трајали преговори.

.5.

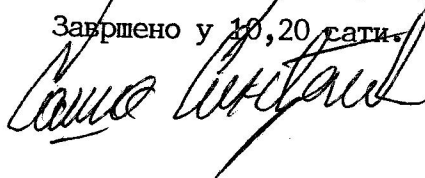
Од стране Војске Југославије нисам био ангажован за рад у Б и Х јер сам био млад али сам се био пријавио за рат на Косову али ме нису ангажовали.

Моји родитељи су се развели 1995.год. да би у току 2001.год. поново успоставили брачну заједницу. Из тог брака родитељи имају само мене, док из ранијих бракова отац има 2 ћерка, а мајка једну. Све три су поудате и живе, једна у Београду, једна у Мачви и једна у Платичеву код Шапца. Док сам био 5 месеци у Служу у притвору нико ме од родбине није обилазио. отац ми је много болестан и он није у могућности из здравствених разлога да ме обиђе, а мајка зна да сам у притвору али са њом нисам у добрим односима пошто ме она не подноси. Здравствено стање ми је добро.

разумео сам шта је унето у записник, не треба да ми се чита, наводе у њему признајем за своје и без примедби га потписујем.

Завршено у 10,20 сати.

Записничар,

Истражни судија,

